

UZASADNIENIE

Podstawą do wydania projektowanego rozporządzenia jest art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2024 r. poz. 725, 834, 1222, 1847 i 1881), zwanej dalej „ustawą – Prawo budowlane”. Przepis ten, w powiązaniu z art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo budowlane, stanowi, że warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać obiekty budowlane i ich usytuowanie (zaliczane do przepisów techniczno-budowlanych), określają, w drodze rozporządzenia, właściwi ministrowie, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, dla obiektów budowlanych niewymienionych w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo budowlane (tj. dla obiektów budowlanych niebędących budynkami oraz związanymi z nimi urządzeniami). Ponadto, zgodnie z art. 7 ust. 4 ustawy – Prawo budowlane, właściwi ministrowie, określając warunki techniczne, o których mowa w ust. 1, uwzględniają wymagania, o których mowa w art. 5 ust. 1–2b tej ustawy, oraz potrzeby osób ze szczególnymi potrzebami, o których mowa w ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami (Dz. U. z 2024 r. poz. 1411).

Przedmiotem nowelizacji jest rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, bazy i stacje gazu płynnego, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. poz. 1707), zwane dalej „rozporządzeniem” albo „nowelizowanym rozporządzeniem”. Potrzeba nowelizacji wynika z potrzeby opracowania optymalnych, powszechnie akceptowanych przepisów, które zostaną stworzone w oparciu o najnowszy stan wiedzy technicznej i przeciwpożarowej. Proponowane zmiany wpłyną pozytywnie na przejrzystość przepisów prawa budowlanego oraz o dozorcze technicznym, wpłyną na poprawę bezpieczeństwa przeciwpożarowego, właściwą realizację wymogów związanych z ochroną środowiska naturalnego oraz będą miały wpływ na przejrzystość regulacji związanych z rynkiem paliw ciekłych.

Rozwiązania zaproponowane w projekcie nowelizacji uwzględniają potrzebę zapewnienia optymalnych rozwiązań w regulowanym zakresie, uwzględniających zarówno interes publiczny, w tym względy bezpieczeństwa powszechnego oraz ochrony środowiska, jak i potrzebę zapewnienia przejrzystego i nowoczesnego otoczenia prawnego.

Podkreślenia wymaga, że nowelizowane rozporządzenie zostało wydane przede wszystkim ze względu na konieczność uwzględnienia w przepisach prawa budowlanego przepisów ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami. Zgodnie z art. 66 tej ustawy, dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy – Prawo budowlane zachowywały moc nie dłużej niż przez 36 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy i mogły być w tym czasie zmieniane, w szczególności z uwzględnieniem potrzeb osób ze szczególnymi potrzebami. Ustawa z dnia 24 marca 2022 r. o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami (Dz. U. poz. 975) wydłużyła ten okres do 60 miesięcy. Po wejściu w życie nowelizowanego rozporządzenia (9 września 2023 r.), które zastąpiło rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. z 2014 r. poz. 1853 oraz z 2017 r. poz. 282), okres ten został wydłużony ponownie, tym razem do 84 miesięcy, ustawą z dnia 28 czerwca 2024 r. o zmianie ustawy o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami, ustawy o dokumentach publicznych oraz ustawy o pomocy państwa w oszczędzaniu na cele mieszkaniowe (Dz. U. poz. 1081).

Nowelizowane rozporządzenie nie wprowadziło dodatkowych, sygnalizowanych przez branżę paliwową w trakcie konsultacji publicznych, zmian, które uwzględniałyby inne potrzeby i likwidowały inne problemy dotyczące warunków techniczno-budowlanych w odniesieniu do baz i stacji paliw płynnych oraz rurociągów przesyłowych dalekosiężnych. Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, którego większość przepisów została powtórzona w nowelizowanym rozporządzeniu,

przez blisko 20 lat (poza określeniem jedną z nowelizacji wymagań dla stanowisk przeznaczonych do samodzielnego tankowania gazem płynnym pojazdów samochodowych na stacjach paliw płynnych oraz samodzielnymi stacjach gazu płynnego, a także fragmentarycznymi nowelizacjami, koniecznymi ze względu na obowiązek wdrożenia przepisów prawa Unii Europejskiej albo przedłużającymi terminy określone w przepisach przejściowych) nie było dostosowywane do obecnych rozwiązań technicznych, technologicznych oraz budowlanych w zakresie infrastruktury służącej do obsługi rynku paliw ciekłych i skroplonego gazu węglowodorowego (LPG) i nie uwzględniało zmieniających się standardów m.in. w zakresie bezpieczeństwa, ochrony środowiska czy wymagań przeciwpożarowych, a także potrzeb rozwijającego się rynku paliw alternatywnych. Dodatkowo konieczne stało się doprecyzowanie obecnie obowiązujących przepisów prawnych, które budziły w trakcie prac nad nowelizowanym rozporządzeniem i nadal budzą wątpliwości interpretacyjne, a w konsekwencji powodują duże utrudnienia dla przedsiębiorców, ze względu na odmienne podejście organów administracji publicznej (na poziomie lokalnym) do interpretacji przepisów prawa w ramach prowadzonych postępowań administracyjnych.

Właściwość Ministra Przemysłu do wydania projektowanego rozporządzenia zmieniającego wynika z rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 2023 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Przemysłu (Dz. U. poz. 2727 oraz z 2024 r. poz. 289 i 999). Zgodnie z § 1 ust. 2 tego rozporządzenia, Minister Przemysłu kieruje działem administracji rządowej – gospodarka surowcami energetycznymi. Aktualny zakres tego działu (do 30 czerwca 2024 r.: działu gospodarka złożami kopalini) został określony w art. 11a ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1370 i 1907) przez ustawę z dnia 15 maja 2024 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji rządowej (Dz. U. poz. 834), która weszła w życie z dniem 1 lipca 2024 r. Wprowadziła ona m.in. (art. 7 pkt 1, 2 i 4) zmiany dotyczące działu energia (obsługiwanego przez Ministra Klimatu i Środowiska, który wydał nowelizowane rozporządzenie jako minister właściwy do spraw energii) oraz działu gospodarka złożami kopalini (obsługiwanego przez Ministra Przemysłu), przenosząc część spraw z pierwszego z wymienionych działów do drugiego z nich, dodatkowo modyfikując jego nazwę na dział gospodarka surowcami energetycznymi. Dział ten od dnia 1 lipca 2024 r. obejmuje m.in. sprawy surowców energetycznych i paliw, w tym: (a) rynków surowców energetycznych i paliw, (b) bezpieczeństwa dostaw surowców energetycznych i paliw. Jednocześnie, w wyniku wprowadzonych ustawą z dnia 15 maja 2024 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji rządowej zmian w art. 7a ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, minister właściwy do spraw energii nie jest już właściwy w zakresie m.in. spraw surowców energetycznych i paliw oraz bezpieczeństwa dostaw surowców energetycznych i paliw (stał się nim minister właściwy do spraw gospodarki surowcami energetycznymi).

Projektowane rozporządzenie zostanie wydane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa. Aktualnie działem tym kieruje Minister Rozwoju i Technologii, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 maja 2024 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Technologii (Dz. U. poz. 739).

Projektowane rozporządzenie wprowadza m.in. zmiany w zakresie baz i stacji paliw płynnych, baz i stacji gazu płynnego oraz rurociągów przesyłowych dalekosiężnych przez:

- 1) doprecyzowanie niektórych definicji, a także zapewnienie spójności merytorycznej i prawnej z innymi przepisami prawa budowlanego oraz przepisami o dozorze technicznym;
- 2) optymalizację rozwiązań w zakresie funkcjonowania stacji oraz baz paliw płynnych;
- 3) wyeliminowanie wątpliwości w zakresie sposobu mierzenia wymaganej odległości od zbiornika podziemnego gazu płynnego i wskazanie miejsc, od których należy je w tym przypadku wyznaczać;
- 4) określenie wymagań w zakresie projektowania i stosowania instalacji do tankowania gazu płynnego w stacjach paliw płynnych oraz samodzielnymi stacjach gazu płynnego według Polskich Norm;
- 5) uregulowanie problematyki sytuowania nowobudowanych obiektów użyteczności publicznej względem rurociągów paliwowych;
- 6) zwiększenie możliwości wykorzystania infrastruktury magazynowej baz paliw (uniwersalności zbiorników) przez np. możliwość magazynowania produktów klasy III w zbiornikach klasy I;

- 7) wprowadzenie wymogu magazynowania produktów naftowych w pomieszczeniach stanowiących odrębne strefy pożarowe;
- 8) doprecyzowanie przepisów w celu ograniczenia liczby albo wyeliminowania błędów projektowych na etapie opiniowania dokumentacji projektowej;
- 9) doprecyzowanie przepisów w zakresie zabezpieczeń przeciwpożarowych;
- 10) dostosowanie przepisów do wymagań dotyczących pomiaru stężeń par z instalacji i urządzeń służących do odzyskiwania par produktów naftowych I klasy;
- 11) zmiany o charakterze prawnym, legislacyjnym i redakcyjnym (uwzględniając jednak fakt, że w nowelizowanym rozporządzeniu wielokrotnie używa się określeń „powinien”, „musi” oraz „należy”).

Poniżej szczegółowo scharakteryzowano proponowane zmiany:

1) w § 1:

a) zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 2 i 3:

Zmiany polegają na skreśleniu w definicji pojęć „stacja paliw płynnych” oraz „samodzielna stacja gazu płynnego” fragmentu zawierającego wyrazy „pomieszczenia pomocnicze”.

Zmiany te mają na celu wyeliminowanie niepotrzebnych określeń w tych definicjach, ponieważ zgodnie z ujętymi w nowelizowanym rozporządzeniu definicjami pojęć „stacja paliw płynnych” oraz „samodzielna stacja gazu płynnego” stacje te są obiektami budowlanymi, natomiast „obiekt budowlany” został zdefiniowany w ustawie – Prawo budowlane, a zatem nie ma potrzeby dodatkowego wskazywania pomieszczeń pomocniczych, ponieważ w obiekcie budowlanym mogą znajdować się pomieszczenia pomocnicze.

Ponadto w dotychczasowym brzmieniu obydwu definicji użyto pojęcia „zbiornik naziemny” (w ramach pojęcia „naziemne zbiorniki gazu płynnego”), co jest niespójne z terminologią nowelizowanego rozporządzenia, w którym jest używane (i zdefiniowane: § 1 pkt 14) pojęcie „zbiornik naziemny”, i wymagało wprowadzenia dodatkowej zmiany w obydwu definicjach.

b) zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 9:

W projektowanym brzmieniu definicji pojęcia „rozlewnia gazu płynnego” jest ono dokładniej opisane, poprzez wprowadzoną zmianę, która wyjaśnia, że rozlewnia może istnieć na dwa sposoby:

- 1) jako obiekt budowlany wydzielony technologicznie z bazy gazu płynnego (w takim przypadku rozlewnia może być częścią większego kompleksu, ale jest oddzielona i przeznaczona wyłącznie do napełniania butli gazem płynnym);
- 2) jako obiekt budowlany wolnostojący (w takim przypadku rozlewnia może działać niezależnie, bez związku z innymi obiektami czy bazą gazu płynnego).

Ta precyzyjniejsza definicja uwzględnia różne przypadki i formy funkcjonowania rozlewni, co jest istotne w przypadku procesu napełniania butli gazem płynnym.

c) zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 13:

W definicji pojęcia „rurociąg technologiczny” zaproponowano dodanie po wyrazach „stacji paliw płynnych,” wyrazów „bazy i samodzielnej stacji gazu płynnego,”. Zmiana doprowadzi do uzupełnienia określenia rurociągu technologicznego o pominięte dotychczas obiekty, na terenie których również występują rurociągi technologiczne.

d) zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 14:

Zmiana polega na doprecyzowaniu definicji pojęcia „zbiornik naziemny” poprzez jednoznaczne wskazanie, że mowa jest w niej o zbiornikach innych niż określone w pkt 15 (definicja pojęcia „zbiornik podziemny”). Zmiana ma na celu dostosowanie przedmiotowej definicji do definicji określonej w przepisach rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 września 2001 r. w sprawie warunków technicznych dozoru technicznego, jakim powinny odpowiadać zbiorniki bezciśnieniowe i niskociśnieniowe przeznaczone do magazynowania materiałów ciekłych zapalnych (Dz. U. poz. 1211 oraz z 2008 r. poz. 371), z uwzględnieniem specyfiki materii będącej przedmiotem regulacji

nowelizowanego rozporządzenia, co zapewni jednoznaczność regulacji niezależnie od brzmienia definicji pojęcia „zbiornik podziemny”. Zgodnie z § 3 pkt 5 powołanego rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 września 2001 r., „zbiorniki naziemne” to zbiorniki znajdujące się w pomieszczeniach lub na przestrzeni otwartej (wyrażenie „zbiornik” jest skrótem wprowadzonym w § 1 tego rozporządzenia, oznaczającym zbiornik bezcisnieniowy i niskociśnieniowy, przeznaczony do magazynowania materiałów ciekłych zapalnych). Z kolei nowelizowane rozporządzenie stanowi obecnie, że „zbiorniki naziemne” to nie tylko zbiorniki znajdujące się na otwartej przestrzeni lub umieszczone w pomieszczeniu, ale także zbiorniki przysypane warstwą ziemi o grubości do 0,5 m. Propozycja zmierza do wprowadzenia konstrukcji przewidującej, że zbiornikiem naziemnym jest zbiornik przeznaczony do magazynowania ropy naftowej lub produktów naftowych, inny niż zbiornik podziemny.

Nowe brzmienie definicji pojęcia „zbiornik naziemny” (z użyciem liczby pojedynczej, jak w innych definicjach) pozwoli na uniknięcie ewentualnych problemów interpretacyjnych na etapie projektowania lub dopuszczenia zbiorników do użytkowania.

e) zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 15:

Zmiana definicji pojęcia „zbiornik podziemny” ma na celu dostosowanie jej do przepisów Ministra Gospodarki z dnia 18 września 2001 r. w sprawie warunków technicznych dozoru technicznego, jakim powinny odpowiadać zbiorniki bezcisnieniowe i niskociśnieniowe przeznaczone do magazynowania materiałów ciekłych zapalnych, z uwzględnieniem specyfiki materii będącej przedmiotem regulacji nowelizowanego rozporządzenia. Zgodnie z § 3 pkt 6 powołanego rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 września 2001 r., „zbiorniki podziemne” to zbiorniki przykryte lub obsypane warstwą ziemi o grubości co najmniej 0,5 m, a w przypadku zbiorników o osi pionowej, ich górne dno znajduje się co najmniej 0,5 m poniżej powierzchni otaczającego terenu.

Aktualne brzmienie definicji zamieszczonej w nowelizowanym rozporządzeniu przewiduje, że zbiorniki podziemne to zbiorniki przykryte lub obsypane warstwą ziemi o grubości co najmniej 0,5 m oraz zbiorniki o osi pionowej, gdy ich dach znajduje się co najmniej 0,5 m poniżej powierzchni otaczającego terenu. Ponadto za zbiornik podziemny uważa się również zbiornik usytuowany w obudowie betonowej, przy czym najwyższy poziom magazynowanej ropy naftowej lub produktów naftowych powinien być co najmniej o 0,2 m poniżej powierzchni otaczającego terenu, którego poziom wyznacza się po jego ostatecznym ukształtowaniu, w odległości 6,5 m od płaszcza zbiornika.

Zmiana polega na doprecyzowaniu tego pojęcia, wskazując, że zbiornikiem takim jest m.in. zbiornik usytuowany w obudowie betonowej, ale tylko w przypadku, gdy obudowa ta jest całkowicie zagłębiona lub obsypana ziemią (w tym zakresie ponadto pominięto elementy określające moment wyznaczenia poziomu terenu otaczającego zbiornik oraz odległość od płaszcza zbiornika). Pojęcie to uwzględnia również przypadek zbiornika magazynowego gazu płynnego w bazie paliw, którego jedno dno nie jest przykryte warstwą ziemi, o ile jest zaopatrzone w skuteczną osłonę przeciwsłoneczną, a najwyższa dopuszczalna temperatura zbiornika jest nie wyższa niż +40 °C.

f) zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 17:

Zmiana polega na zmianie definiowanego pojęcia z „ramię nalewcze” na „ramię przeładunkowe” i ma na celu zharmonizowanie definicji i terminologii używanej w nowelizowanym rozporządzeniu z definicją pojęcia „ramię przeładunkowe”, ujętą w § 2 pkt 12 rozporządzenia Ministra Transportu z dnia 20 września 2006 r. w sprawie warunków technicznych dozoru technicznego, jakim powinny odpowiadać urządzenia do napełniania i opróżniania zbiorników transportowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 34). Zmiana ta przyczyni się do jednolitości przepisów. W projektowanej definicji uwzględniono fakt, że w nowelizowanym rozporządzeniu nie stosuje się (zdefiniowanego w § 2 pkt 25 powołanego rozporządzenia Ministra Transportu) pojęcia „zbiornik transportowy”. Poprzestano zatem na użyciu w projektowanym brzmieniu pkt 17 pojęcia „cysterna”.

Konsekwencją tych zmian są również zmiany w § 11 ust. 7 i 8, § 12 ust. 2, ust. 3 pkt 1 i ust. 4 oraz § 13 ust. 1 pkt 1 nowelizowanego rozporządzenia, w których jest używane dotychczas definiowane pojęcie.

g) zaproponowano dodanie pkt 19:

Projektowana definicja pojęcia „pawilon stacji paliw płynnych”, używanego w § 98 ust. 1 pkt 1 (i projektowanym brzmieniu § 98 ust. 1 pkt 2 – w zakresie lit. b), § 104 i § 105 (także w projektowanym

brzmieniu), określa maksymalną kubaturę brutto budynku (do 1000 m³) oraz jego funkcję (handel i usługi, bez usług hotelarskich) i związek funkcjonalny z działalnością prowadzoną na stacji paliw płynnych, w szczególności dystrybucją produktów naftowych, przyczyniając się do zapewnienia jednoznaczności stanu prawnego.

Pojęcie „kubatura brutto budynku” nie zostało zdefiniowane w nowelizowanym rozporządzeniu. Zgodnie jednak z § 3 pkt 24 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2022 r. poz. 1225, z 2023 r. poz. 2442 oraz z 2024 r. poz. 474 i 726), przez „kubaturę brutto budynku” należy rozumieć sumę kubatury brutto wszystkich kondygnacji, stanowiącą iloczyn powierzchni całkowitej, mierzonej po zewnętrznym obrysie przegród zewnętrznych i wysokości kondygnacji brutto, albo między podłogą na stropie lub warstwą wyrównawczą na gruncie a górną powierzchnią podłogi bądź warstwy osłaniającej izolację cieplną stropu nad najwyższą kondygnacją, przy czym do kubatury brutto budynku: (a) wlicza się kubaturę przejść, prześwitów i przejazdów bramowych, poddaszy nieużytkowych oraz przekrytych części zewnętrznych budynku, takich jak: loggie, podcienia, ganki, krużganki, werandy, a także kubaturę balkonów i tarasów, obliczaną do wysokości balustrady, (b) nie wlicza się kubatury ław i stóp fundamentowych, kanałów i studzienek instalacyjnych, studzienek przy oknach piwnicznych, zewnętrznych schodów, ramp i pochylni, gzymsów, daszków i osłon oraz kominów i attyk ponad płaszczyznę dachu.

2) zaproponowano zmiany w § 2 pkt 1–3:

Zmiany polegają na doprecyzowaniu brzmienia przepisów regulujących zakres temperatury zapłonu dla ropy naftowej i poszczególnych klas produktów naftowych, określając:

- 1) dla I klasy (ropa naftowa i produkty naftowe) temperaturę zapłonu poniżej 21 °C (dotychczas: do 294,15 K (21 °C));
- 2) dla II klasy (produkty naftowe) temperaturę zapłonu od 21 °C do poniżej 55 °C (dotychczas: od 294,15 K (21 °C) do 328,15 K (55 °C));
- 3) dla III klasy (produkty naftowe) temperaturę zapłonu 55 °C i wyższą (dotychczas: od 328,15 K (55 °C) do 373,15 K (100 °C)).

W dotychczasowym brzmieniu poszczególnych przepisów zakresy temperatur „nakładały się” na siebie, co budziło istotne wątpliwości i wymagało interwencji prawodawczej.

3) w § 3:

a) zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 1:

Zmiana (poza modyfikacjami redakcyjnymi) polega na dodaniu na końcu zdania wyrazów „oraz przy budowie tych obiektów budowlanych poza terenem bazy paliw płynnych” (wyraz „przy” [budowie/przebudowie] został użyty § 3 ust. 4 i 5 nowelizowanego rozporządzenia). Po wejściu w życie tej zmiany przepisy rozporządzenia będą miały zastosowanie również do sytuacji, gdy obiekty budowlane przeznaczone do magazynowania, przeładunku i dystrybucji ropy naftowej oraz produktów naftowych są budowane poza terenem bazy paliw płynnych.

Dodanie tego fragmentu wynika z konieczności uwzględnienia wszystkich przypadków budowy tych obiektów budowlanych, niezależnie od tego, czy odbywa się to na terenie bazy paliw płynnych czy poza nią. Zmiana przyczyni się do zapewnienia jednolitych standardów bezpieczeństwa.

b) zaproponowano dodanie ust. 1a:

Skutkiem projektowanej regulacji będzie wyłączenie stosowania nowelizowanego rozporządzenia do zbiorników magazynowych służących jako magazyn paliwa płynnego, gazu płynnego lub oleju opałowego wykorzystywanych w celu zasilania instalacji ogrzewczych i technologicznych (tzw. cele własne). Zbiorniki te są bowiem wprawdzie obiektami budowlanymi, ale stosuje się do nich przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Wprowadzenie tego przepisu ma na celu wyeliminowanie potencjalnych wątpliwości dotyczących zastosowania przepisów nowelizowanego rozporządzenia do obiektów budowlanych będących przedmiotem regulacji innego aktu normatywnego.

c) zaproponowano zmiany w ust. 2, polegające na nadaniu nowego brzmienia pkt 1 oraz dodaniu pkt 1a i 1b:

Zmiany wprowadzają precyzyjne określenie prac, które (poza wymienioną w ust. 2 pkt 2 wymianą stanowiska nalewczego lub odmierzacza paliw płynnych oraz ujętą aktualnie w ust. 2 pkt 1 i przeniesioną do ust. 2 pkt 1b naprawą lub wymianą odcinków i elementów rurociągu technologicznego) nie są uznawane za przebudowę bazy lub stacji paliw płynnych. Zmiany te wskazują na: (1) ujętą w projektowanym nowym brzmieniu ust. 2 pkt 1 naprawę zbiornika lub jego elementów (aktualnie: naprawę jedynie uszkodzonego zbiornika lub jego elementów) oraz dodatkowo na (2) ujętą w projektowanym ust. 2 pkt 1a wymianę zbiornika na stacji paliw w ramach jego remontu. Projektowane zmiany w § 3 ust. 2 przewidują jasne kryteria wyłączające określone czynności z traktowania ich jako przebudowy bazy lub stacji paliw płynnych, co przyczyni się do jednoznacznej interpretacji przepisów rozporządzenia, unikania nieporozumień oraz ułatwienia stosowania regulacji w praktyce.

d) zaproponowano zmianę w ust. 4:

Zmiana wprowadza rozszerzenie zakresu przedmiotowego przepisu, dotyczącego aktualnie jedynie przebudowy obiektów budowlanych lub ich części, przeznaczonych do magazynowania, przeładunku i dystrybucji ropy naftowej oraz produktów naftowych, przez zastąpienie wyrazu „przebudowie” wyrazami „, , nadbudowie, rozbudowie oraz zmianie sposobu użytkowania”. Przepis ten stanowi aktualnie, że przy przebudowie obiektów budowlanych lub ich części, przeznaczonych do magazynowania, przeładunku i dystrybucji ropy naftowej oraz produktów naftowych, warunki techniczne w zakresie bezpieczeństwa pożarowego mogą być spełnione w inny sposób niż określony w rozporządzeniu, po ich uzgodnieniu z właściwym miejscowo komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej, jeżeli zapewnią one nie pogorszenie warunków technicznych w zakresie bezpieczeństwa pożarowego obiektów lub ich części.

Zmiana ma na celu dostosowanie przepisu ust. 4 do aktualnego brzmienia art. 9 ust. 6 ustawy – Prawo budowlane. Przepis ten stanowi, że w przypadku nadbudowy, rozbudowy, przebudowy lub zmiany sposobu użytkowania istniejących obiektów budowlanych oraz w przypadku dostosowywania tych obiektów do wymagań ochrony przeciwpożarowej, w szczególności przy usuwaniu stanu zagrożenia życia ludzi, rozwiązania zamiennie w stosunku do wymagań ochrony przeciwpożarowej stosuje się na podstawie zgody udzielonej w postanowieniu, o którym mowa w art. 6a ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 188), bez wymogu uzyskiwania zgody na odstępstwo, o której mowa w art. 9 ust. 2 ustawy – Prawo budowlane. Zmiana ta umożliwi stosowanie rozwiązań zamiennych w stosunku do wymagań ochrony przeciwpożarowej również w przypadku nadbudowy, rozbudowy lub zmiany sposobu użytkowania istniejących obiektów budowlanych przeznaczonych do magazynowania, przeładunku i dystrybucji ropy naftowej oraz produktów naftowych, bez konieczności stosowania procedury odstępstwa od przepisów techniczno-budowlanych.

3) w § 6 zaproponowano dodanie ust. 3:

Projektowany przepis jest powiązany z ust. 2 pkt 1, wyłączającym z okresowych prób szczelności zbiorniki wyposażone w urządzenie do stałego monitorowania szczelności przestrzeni międzyściennej lub międzydennej. W propozycji uwzględniono specyfikę zbiorników wyposażonych w system monitoringu suchy – beciśnieniowy i jednocześnie nieposiadających funkcjonującej ochrony katodowej. Przepis ten ma zatem na celu dostosowanie rozporządzenia do różnorodnych systemów monitorowania szczelności, zwłaszcza suchych – beciśnieniowych. Uznano, że zasadne jest, aby zbiornik wyposażony w system monitoringu suchy – beciśnieniowy, bez funkcjonującej ochrony katodowej, był poddawany okresowym próbom szczelności (określonym w ust. 1), co stanowi dodatkową gwarancję bezpieczeństwa i przestrzegania wymagań ochrony środowiska.

4) zaproponowano zmianę w § 7:

Zmiana precyzuje procedurę zabezpieczającą zbiorniki wyłączone z użytkowania, rozszerzając zakres wymaganych w tym zakresie działań o opróżnienie, neutralizację i zabezpieczenie przed powstaniem atmosfery wybuchowej. Celem uszczegółowienia przepisu jest skuteczne eliminowanie potencjalnych zagrożeń związanych z takimi zbiornikami.

5) zaproponowano nadanie nowego brzmienia § 9:

Zmiana brzmienia § 9, skutkująca obowiązkiem spełniania przez bazy paliw płynnych, których zbiorniki są zamiennie wykorzystywane do magazynowania produktów naftowych różnych klas (tj. klasy

I, II lub III, określonych w § 2 nowelizowanego rozporządzenia), wymagań technicznych określonych dla produktów naftowych I klasy, wynika z potrzeby dostosowania regulacji do wzrostu elastyczności w wykorzystywaniu infrastruktury magazynowej baz paliw płynnych. Takie podejście umożliwia bardziej uniwersalne korzystanie ze zbiorników, jednocześnie gwarantując, że spełniają one najwyższe odpowiednie wymagania techniczne, a co za tym idzie – najwyższe standardy bezpieczeństwa.

6) zaproponowano zmianę w § 10:

Nowelizowany przepis stanowi aktualnie, że produkty naftowe wszystkich klas przechowywane w opakowaniach jednostkowych, w szczególności takich jak: bębny, pojemniki lub kanistry, mogą być składowane w wydzielonych pomieszczeniach magazynowych, a produkty naftowe III klasy – także pod wiatami lub na otwartych placach składowych, o których mowa w § 30.

Projektowana zmiana, polegająca na zastąpieniu wyrazów „wydzielonych pomieszczeniach magazynowych” wyrazami „pomieszczeniach magazynowych wydzielonych przeciwpożarowo ścianami i stropami o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 120 z zamknięciami otworów klasy odporności ogniowej EI 120”, ma na celu precyzyjne określenie warunków przechowywania produktów naftowych w opakowaniach jednostkowych, podkreślając konieczność posiadania w takim przypadku pomieszczeń magazynowych spełniających określone normy odporności ogniowej, co minimalizuje ryzyko rozprzestrzeniania się ognia w przypadku ewentualnego pożaru. Przyjęte sformułowanie jest zgodne z obowiązującymi standardami dotyczącymi bezpieczeństwa przeciwpożarowego w obiektach magazynowych. Zmiana ma na celu dostosowanie przepisów do aktualnych wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej, zwiększając tym samym poziom bezpieczeństwa pożarowego podczas magazynowania produktów naftowych.

Zgodnie z § 1 pkt 16 nowelizowanego rozporządzenia, nośność, szczelność i izolacyjność ogniowa (REI) to oznaczanie klasy odporności ogniowej charakteryzującej się nośnością ogniową (R), szczelnością ogniową (E), izolacyjnością ogniową (I). Poszczególne elementy, tj. R, E oraz I, są podawane w minutach, zgodnie z Polską Normą dotyczącą zasad ustalania klas odporności ogniowej elementów budynku (§ 216 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie), tj. aktualnie normą PN-EN 13501-2:2023-09 Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków -- Część 2: Klasyfikacja na podstawie wyników badań odporności ogniowej i/lub dymoszczelności, z wyłączeniem instalacji wentylacyjnej.

7) w § 11:

a) w ust. 1 zaproponowano zmianę w pkt 3:

Przepis § 11 ust. 1 pkt 3 stanowi obecnie, że bazy paliw płynnych powinny być wyposażone w instalacje, urządzenia lub systemy przeznaczone do m.in. hermetycznego magazynowania, napełniania i opróżniania produktami naftowymi I klasy, ograniczające roczne straty tych produktów naftowych w instalacji magazynowej bazy paliw płynnych do wartości poniżej 0,01 % ich wydajności.

Projektowana zmiana polega na doprecyzowaniu pojęcia „hermetyczne magazynowanie”, przez określenie, że dotyczy to zbiorników magazynowych.

Użycie pojęcia „hermetyczne magazynowanie w zbiornikach magazynowych” jest niezbędne, z uwagi na fakt, że w bazach paliw płynnych znajdują się także zbiorniki resztkowe/zrzutowe, które nie służą celom magazynowania, lecz pełnią funkcję zbiorników technologicznych. Doprecyzowanie przepisu eliminuje ewentualne nieporozumienia i błędne interpretacje.

b) zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 3 i 4 oraz dodanie ust. 3a–3c:

Przepis § 11 ust. 3 stanowi obecnie, że instalacje i urządzenia służące do odzyskiwania par produktów naftowych I klasy powinny być tak wykonane i użytkowane, aby średnie stężenie par na wylocie z instalacji nie przekraczało 35 g/m³ na godzinę, mierzone w ciągu dnia pracy, przez co najmniej 7 godzin, przy normalnej ich wydajności. Stanowi ponadto, że pomiary stężenia par na wylocie mogą być wykonywane w sposób ciągły lub nieciągły. Z kolei przepis § 11 ust. 4 stanowi obecnie w zdaniu pierwszym, że w przypadku wykonywania pomiarów w sposób nieciągły należy wykonać co najmniej cztery pomiary na godzinę, natomiast w zdaniu drugim, że całkowity błąd pomiaru nie może przekraczać 10 % wartości mierzonej, a zastosowany sprzęt pomiarowy powinien posiadać zdolność mierzenia stężeń co najmniej 3 g/m³, z dokładnością nie mniejszą niż 95 % wartości mierzonej.

Zmienione brzmienie ust. 3 ma natomiast na celu doprecyzowanie przepisu, zgodnie z treścią dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/63/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie kontroli emisji lotnych związków organicznych (LZO) wynikających ze składowania paliwa i jego dystrybucji z terminali do stacji paliw (Dz. Urz. WE L 365 z 31.12.1994, str. 24, Dz. Urz. UE L 284 z 31.10.2003, str. 1, Dz. Urz. UE L 311 z 21.11.2008, str. 1, Dz. Urz. UE L 150 z 14.06.2018, str. 155 oraz Dz. Urz. UE L 198 z 25.07.2019, str. 241). Doprecyzowanie polega na wprowadzeniu obowiązku uwzględnienia podczas określania średniego stężenia par mierzonego na wylocie z instalacji do odzyskiwania par produktów naftowych I klasy – które może wynosić maksymalnie 35 g/Nm³ (a nie 35 g/m³; dyrektywa podaje wartość „35 g/normalny (Nm³)” na godzinę (symbol Nm³ oznacza „normalny metr sześcienny”, tj. ilość substancji zawartej w objętości 1 m³ w normalnych warunkach fizycznych) – rozrzedzenia w procesie przeróbki. Powołana dyrektywa w załączniku II, określającym wymagania dotyczące urządzeń do załadunku i rozładunku w terminalach, w pkt 2 określa to jako „poprawkę na rozrzedzenie w procesie obróbki”.

W zmienionym brzmieniu ust. 4 pozostawiono wskazanie, że całkowity błąd pomiaru średniego stężenia par na wylocie z instalacji do odzyskiwania par produktów naftowych I klasy nie może przekraczać 10 % wartości mierzonej. Pozostałe elementy dotychczasowego brzmienia § 11 ust. 3, w celu zwiększenia czytelności regulacji, zostały przeniesione do § 11 ust. 3a–3c.

Powołany pkt 2 w załączniku II dyrektywy 94/63/WE, przewiduje bowiem dodatkowo, że właściwe władze Państw Członkowskich muszą zagwarantować, iż ustalono metody pomiaru i analizy oraz częstotliwość ich stosowania, przy czym:

- 1) pomiary muszą być wykonywane w ciągu jednego pełnego dnia pracy (minimum siedem godzin) przy normalnej przepustowości;
- 2) pomiary mogą być ciągłe lub nieciągłe, a jeżeli stosowane są pomiary nieciągłe, należy wykonać przynajmniej cztery pomiary na godzinę;
- 3) całkowity błąd pomiaru spowodowany przez zastosowany sprzęt, gaz kalibrujący i zastosowaną procedurę nie może przekraczać 10 % wartości mierzonej;
- 4) zastosowany sprzęt musi mieć możliwość zmierzenia stężeń już od 3 g/Nm³;
- 5) dokładność sprzętu musi wynosić co najmniej 95 % wartości mierzonej.

Wszystkie te elementy zostały wprowadzone w ust. 3a–3c oraz nowym brzmieniu ust. 4, przesądzając w szczególności, że wymagania określone w pkt 3–5 powyższego wyliczenia ujętego w dyrektywie dotyczą nie tylko pomiarów nieciągłych, ale także pomiarów ciągłych.

Doprecyzowanie wymagań dotyczących pomiarów stężenia par służy zwiększeniu bezpieczeństwa użytkownika instalacji do odzyskiwania par produktów naftowych I klasy.

8) w § 13:

a) zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 3:

W proponowanym brzmieniu przepisu usunięto podział na jednotorowe i wielotorowe bazy paliw, ponieważ jest to nieuzasadnione technicznie i prawnie. Zamiast tego wprowadzono jednolite wymagania dla każdego toru przeładunkowego, niezależnie od ich liczby. Zmodyfikowana regulacja obejmuje nie tylko teren bazy paliw płynnych, ale również przestrzenie znajdujące się poza tą bazą i mające wpływ na bezpieczeństwo pracy na torach przeładunkowych. Elementy toru kolejowego, takie jak wykolejnice, zwłaszcza w przypadku jednotorowych baz paliw, mogą znajdować się poza terenem bazy paliw, nawet w znacznej odległości. W nowym brzmieniu określono precyzyjnie elementy, które powinien posiadać tor kolejowy od strony wjazdu na stanowiska przeładunku tych produktów naftowych I i II klasy. Zakres wymagań obejmuje konieczność posiadania:

- 1) jednej poprzecznej przerwy izolacyjnej w obu tokach szynowych pomiędzy stanowiskiem przeładunkowym a rozjazdem prowadzącym na stanowisko przeładunkowe;
- 2) tarczy zaporowej, tarczy manewrowej lub tarczy zatrzymania z sygnałem D 1, do których mają zastosowanie przepisy dotyczące ogólnych warunków prowadzenia ruchu kolejowego i sygnalizacji, tj. przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 18 lipca 2005 r. w sprawie ogólnych warunków prowadzenia ruchu kolejowego i sygnalizacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 100);

- 3) wykolejnicy na torze przeładunkowym lub rozjeździe prowadzącym na tor przeładunkowy, zamykanych zamkiem wykolejnicowym lub zamkiem rozjazdowym;
- 4) łączników szynowych na każdym złączu szynowym lub przerwie w toku szynowym toru przeładunkowego; dodatkowo w tym zakresie wskazano, na jakim odcinku łączniki te mają być zainstalowane, tj. na odcinku pomiędzy poprzecznymi przerwami izolacyjnymi po obu stronach stanowiska przeładunkowego lub pomiędzy poprzeczną przerwą izolacyjną a kozłem oporowym toru przeładunkowego.

b) zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 4:

W proponowanym brzmieniu przepisu wyłączono obowiązek uprzedniego przerwania ciągłości połączenia elektrycznego toków szynowych określonego toru ładunkowego przed zamknięciem układu uziemiającego i uruchomieniem stanowiska przeładunkowego (określanego także jako „stanowisko nalewcze” – definicja pojęcia została ujęta w § 1 pkt 18 nowelizowanego rozporządzenia; przyjęto w niej, że jest to „zespół urządzeń służących do napełniania i opróżniania zbiorników, cystern drogowych i kolejowych oraz zbiorników przeznaczonych do transportu paliw płynnych drogą wodną”), a jednocześnie jednoznacznie wskazano na konieczność elektrycznego uzależnienia pracy stanowiska przeładunkowego od podania odpowiedniego sygnału przez urządzenie sterowania ruchem na danym torze przeładunkowym. Uznano, że przewidziane dotychczas w przepisie włączenie blokady otwarcia bramy wjazdowej nie zabezpieczy stanowiska przed najechaniem przez inny tabor już znajdujący się na terenie bazy paliw płynnych.

c) zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 5:

W projektowanym brzmieniu przepisu usunięto otwarcie bramy wjazdowej z wykazu działań uniemożliwiających pracę stanowiska przeładunkowego (określanego także jako „stanowisko nalewcze” – definicja pojęcia została ujęta w § 1 pkt 18 nowelizowanego rozporządzenia). Zmieniony przepis wskazuje, że jedynie zdjęcie tarczy zatrzymania z sygnałem D 1 lub podanie sygnału zezwalającego na wjazd na stanowisko przeładunkowe uniemożliwia pracę stanowiska przeładunkowego i przerywa obwód układu uziemiającego.

Zmiana ta jest spowodowana tym, że na terenie bazy przeładunkowej mogą istnieć inne tory i stanowiska pracy, których działanie nie koliduje z pracą na stanowiskach przeładunkowych. Powiązanie stanu otwartej lub zamkniętej bramy wjazdowej z funkcjonowaniem całej bazy utrudnia pracę na stanowiskach przeładunkowych. Natomiast przerwanie pracy stanowiska przeładunkowego powinno być powiązane tylko ze stanem urządzeń zabezpieczających dany tor przeładunkowy, co w konsekwencji minimalizuje zakłócenia w funkcjonowaniu całej bazy przeładunkowej.

d) zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 6:

W projektowanym brzmieniu wprowadzono wymóg odpowiedniego ustawienia wykolejnicy lub rozjazdu prowadzącego na stanowisko przeładunkowe dla zabezpieczenia toru przeładunkowego przed niezamierzonym wjechaniem taboru kolejowego w czasie pracy stanowiska przeładunkowego (określanego także jako „stanowisko nalewcze” – definicja pojęcia została ujęta w § 1 pkt 18 nowelizowanego rozporządzenia). Natomiast dotychczasowe wymaganie dotyczące wyposażenia toru stykowego w łączniki szynowe zostało przeniesione do § 13 ust. 3 pkt 4.

e) zaproponowano dodanie ust. 7:

Dla potrzeb zapewnienia bezpieczeństwa pracy, rozporządzenie zmieniające wprowadza przepis nakładający obowiązek przechowywania klucza do zamka wykolejnicowego lub zamka zwrotnicowego pod nadzorem personelu obsługującego stanowisko przeładunkowe (określanego także jako „stanowisko nalewcze” – definicja pojęcia została ujęta w § 1 pkt 18 nowelizowanego rozporządzenia).

f) zaproponowano dodanie ust. 8:

Nowa regulacja wprowadza wymóg zachowania minimalnej odległości od poprzecznej przerwy izolacyjnej do najbliższego wagonu podczas przeładunku, wynoszącej minimum 10 m. Dodanie nowego przepisu wynika z potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa podczas operacji przeładunkowych, szczególnie w sytuacji związanej z potencjalnym zablokowaniem poprzecznej przerwy izolacyjnej przez wagony stojące na niej, co mogłoby uniemożliwić właściwe funkcjonowanie toru. Wprowadzenie wymogu tej odległości jest zgodne z przyjętymi zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy dla omijania stojących

wagonów podczas poruszania się pieszo w poprzek torów kolejowych. Odległość ta minimalizuje potencjalne zagrożenia.

9) w § 14:

a) zaproponowano dodanie ust. 2:

Nowy przepis, powiązany z dotychczasowym brzmieniem § 14, a po zmianie: § 14 ust. 1 (który stanowi, że przeładunek ropy naftowej i produktów naftowych odbywa się wyłącznie na terenie bazy paliw płynnych, stacji paliw płynnych, bazy gazu płynnego, rozlewni gazu płynnego oraz samodzielnej stacji gazu płynnego), wprowadza wyjątek dla przeładunku ropy naftowej i produktów naftowych w wyznaczonych miejscach. Wyjątek ten dotyczy czynności rozładunku cystern do zbiorników magazynowych służących jako magazyn paliwa płynnego lub gazu płynnego, zasilających instalacje ogrzewcze i technologiczne zużywające paliwa płynne lub gaz płynny na potrzeby własne danej instalacji.

b) zaproponowano dodanie ust. 3:

Nowy przepis precyzuje ramy prawne dla niektórych miejsc przeładunku ropy naftowej i produktów naftowych, określając, że na terenie stacji paliw płynnych oraz samodzielnej stacji gazu płynnego dozwolony jest wyłącznie rozładunek cystern do zbiorników magazynowych, które są integralną częścią danej stacji, tj. stanowią element stacji paliw płynnych lub samodzielnej stacji gazu płynnego.

Zmiana ta wpłynie pozytywnie na przejrzystość przepisów prawa, poprawę bezpieczeństwa przeciwpożarowego, właściwą realizację wymagań związanych z ochroną środowiska naturalnego oraz będzie miała wpływ na jasność regulacji związanych z rynkiem paliw ciekłych. Proponowana regulacja będzie zarówno korzystna dla podmiotów branży paliwowej, jak i przejrzysta dla organów administracji publicznej.

10) w § 17 zaproponowano zmiany w ust. 1 i 2:

Modyfikacja obejmuje przesądzenie, że dla potrzeb określenia szerokości pasa terenu ochronnego od zbiorników w bazach paliw płynnych, mierzonej od płaszcza zbiornika naziemnego lub jego ściany osłonowej, a przy zbiorniku podziemnym – od zaworu oddechowego, pojęcie „granica lasu” jest rozumiane jako kontur użytku leśnego. Identyczną modyfikację zaproponowano także w innych fragmentach nowelizowanego rozporządzenia.

11) w § 20 zaproponowano zmianę w ust. 1:

Zmiana polega na zastąpieniu wyrazów „oraz od (ogrodzenia)” wyrazem „do (ogrodzenia)”. Przepis po modyfikacji precyzyjnie określi, że zbiorniki należy lokalizować wewnątrz ogrodzenia bazy paliw, co stanowi kluczowy element związany z bezpieczeństwem i kontrolą na obszarze bazy.

12) w § 21 zaproponowano zmiany w ust. 1:

Zmiana polega na skreśleniu we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w tabeli w wierszu pierwszym w kolumnie drugiej wyrazów „przeznaczonych [w drugim przypadku: przeznaczonego] do magazynowania produktów naftowych”. Dodatkowo w kolumnie trzeciej tabeli uwzględniono potrzebę pominięcia w wyrażeniu „klasa magazynowanego produktu naftowego” wyrazu „naftowego”. Należy wskazać, że odległości między poszczególnymi rodzajami zbiorników nie dotyczą tylko zbiorników przeznaczonych do magazynowania produktów naftowych, ale również ropy naftowej. Ze względu na tę okoliczność konieczne było wprowadzenie odpowiednich zmian.

13) w § 22 zaproponowano dodanie ust. 4:

Projektowana regulacja zabrania, ze względów bezpieczeństwa, wspólnego usytuowania, w grupie zbiorników, zbiorników z ropą naftową i zbiorników z produktami naftowymi. Generalną dopuszczalność usytuowania zbiorników w grupach (grupę zbiorników stanowią co najmniej dwa zbiorniki) przewidziano w § 22 ust. 1.

14) w § 24:

a) zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 1 oraz uchylene ust. 2:

Zmiana polega na doprecyzowaniu wymagań dotyczących liczby pasów ruchu dróg pożarowych w zależności od pojemności zbiornika naziemnego, w którym magazynowana jest ropa naftowa lub

produkty naftowe I i II klasy, a dodatkowo (w wyniku przeniesienia regulacji z dotychczasowego ust. 2) wyeliminowanie potencjalnych niejasności związanych z zakresem stosowania wymagań dotyczących liczby pasów ruchu dróg pożarowych do zbiorników, w których magazynowane są produkty naftowe III klasy (niezależnie od ich pojemności).

b) zaproponowano dodanie ust. 1a:

Przepis wskazuje szerokość pasa ruchu drogi przeciwpożarowej i jest konieczny ze względu na potrzebę zagwarantowania przejazdu pojazdom pożarniczym.

15) w § 25 zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 1:

Nowe brzmienie wprowadza bardziej precyzyjne sformułowanie, nawiązując do terminologii technicznej stosowanej w przepisach dotyczących dróg pożarowych. Zamiast określenia „zamknięty układ komunikacyjny” użyto określenia „układ komunikacyjny w obwodzie zamkniętym, umożliwiający przejazd samochodów pożarniczych bez zawracania”. Jednocześnie zachowano (ze zmianą szyku) redakcję odesłania do „odrębnych przepisów dotyczących przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych”, tj. aktualnie przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych (Dz. U. poz. 1030), w celu zapewnienia spójności z § 25 pkt 3 oraz § 26 ust. 1 nowelizowanego rozporządzenia.

16) w § 30 zaproponowano zmianę w ust. 1:

Zmiana zwiększa odległość placów składowych bębnow napęcznionych produktami naftowymi III klasy od ogrodzenia zewnętrznego, z co najmniej 3 m na co najmniej 4 m. Zwiększenie tej odległości wynika z korelacji z obowiązującymi przepisami prawa przeciwpożarowego. Brzmienie po zmianie uwzględni przepisy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. z 2023 r. poz. 822 oraz z 2024 r. poz. 1716). Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 6 tego aktu, w obiektach oraz na terenach przyległych do nich jest zabronione składowanie poza budynkami w odległości mniejszej niż 4 m od granicy działki sąsiedniej materiałów palnych (ze względu na możliwość spowodowania pożaru, jego rozprzestrzeniania się, utrudnienia prowadzenia działania ratowniczego lub ewakuacji). Zmiana ta ma na celu ujednoczenie przepisów dotyczących minimalnych odległości składowania materiałów palnych, co wpisuje się w ogólny kontekst bezpieczeństwa przeciwpożarowego.

17) zaproponowano nadanie nowego brzmienia § 31:

Nowe brzmienie precyzuje, że pomieszczenia magazynowe w bazach paliw płynnych powinny nie tyle być „specjalnie wydzielone” i „spełniać wymagania określone w przepisach o ochronie przeciwpożarowej”, ale być wydzielone przeciwpożarowo ścianami i stropami o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 120 z zamknięciami otworów klasy odporności ogniowej EI 120. Modyfikacja ta zwiększy czytelność regulacji i umożliwi skuteczne stosowanie przepisów, eliminując jednocześnie potrzebę bardziej zaawansowanych obliczeń gęstości obciążenia ogniowego, ze względu na wprowadzenie jednoznacznych wymagań.

18) w § 35:

a) zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 4:

Zmiana ma na celu umożliwienie sytuowania w jednym obwałowaniu zbiorników naziemnych przeznaczonych do magazynowania produktów naftowych I lub II klasy wraz ze zbiornikami przeznaczonymi do magazynowania produktów naftowych III klasy lub o temperaturze zapłonu powyżej 373,15 K (100 °C) przy spełnieniu warunków w zakresie:

- 1) zabezpieczenia przeciwpożarowego (wszystkie zbiorniki muszą być bowiem wyposażone w zabezpieczenia przeciwpożarowe zgodne z przepisami obowiązującymi dla zbiorników klasy I);
- 2) odległości między zbiornikami (odległości te muszą być bowiem zachowane zgodnie z obowiązującymi przepisami dla zbiorników najwyższej klasy znajdujących się w danym obwałowaniu);
- 3) przystosowania konstrukcyjnego (zbiorniki muszą być bowiem zaprojektowane i skonstruowane w taki sposób, aby mogły bezpiecznie magazynować produkty z klas I, II i III).

Wprowadzenie tych zmian ma na celu umożliwienie optymalizacji zagospodarowania przestrzeni magazynowej, pod warunkiem, że spełnione są ściśle warunki, które pozwalają na utrzymanie wysokich standardów ochrony przeciwpożarowej i bezpieczeństwa operacyjnego. W aktualnym stanie prawnym przepis § 35 ust. 4 stanowi, że niedopuszczalne jest w jednym obwałowaniu sytuowanie zbiornika naziemnego przeznaczonego do magazynowania produktów naftowych I lub II klasy wraz ze zbiornikiem przeznaczonym do magazynowania produktów naftowych III klasy lub o temperaturze zapłonu powyżej 373,15 K (100 °C).

b) zaproponowano dodanie ust. 9:

Nowy przepis wskazuje, że niedopuszczalne jest wspólne magazynowanie w jednym obwałowaniu ropy naftowej z produktami naftowymi, eliminując w ten sposób ewentualne nieścisłości i ułatwiając jednoznaczne zrozumienie przepisów. Przyczynia się także do skuteczniejszego wdrażania i przestrzegania przepisów dotyczących bezpieczeństwa w magazynowaniu substancji naftowych.

19) w § 40 zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 2:

Nowe brzmienie przepisu wprowadza zmianę w wymaganiach dotyczących nośności ogniowej podpór pod zbiornikami naziemnymi, przeznaczonymi do magazynowania produktów naftowych I i II klasy. Zmodyfikowana regulacja określa nośność ogniową jako nie niższą niż 120 minut, uwzględniając jednocześnie jej określenie w odniesieniu do krzywej węglowodorowej. Celem tej zmiany jest zabezpieczenie przed skutkami pożarów węglowodorowych, co stanowi istotny element w zapewnieniu bezpieczeństwa podczas magazynowania produktów naftowych I i II klasy.

20) w § 46 zaproponowano zmianę w ust. 5:

Zmiana polega na dodaniu określenia „stałe” przed wyrazami „działka pianowe”. Ta modyfikacja ma na celu jednoznaczne i precyzyjne traktowanie stałych urządzeń gaśniczych pianowych oraz równoważnych im sieci „stałych działek pianowych” jako wyposażenia wielostanowiskowych frontów załadunku i rozładunku cystern drogowych i kolejowych produktami naftowymi I i II klasy.

21) w § 48 zaproponowano zmianę w pkt 1:

Propozycja, ujęta w ramach przepisu dotyczącego ustalania intensywności podawania wodnego roztworu środka pianotwórczego, polega na dodaniu na końcu wyrazów „ , przyjmując intensywność łączną dla całej powierzchni”. Zmiana ta prowadzi do jednoznacznego określenia sposobu wyliczenia intensywności gaszenia zbiornika. Przepis po modyfikacji usprawni proces analizy dokumentacji projektowej, eliminując ewentualne nieścisłości i pomagając w uniknięciu błędów projektowych na etapie oceny tej dokumentacji. Jednocześnie wprowadza większą klarowność i jednoznaczność przepisu, ułatwiając jego zrozumienie i stosowanie.

22) w § 53 zaproponowano zmianę w ust. 3:

Zaproponowano, aby w przepisie przewidującym m.in. obowiązek stałego wypełnienia wodą sieci wodociągowej rozprowadzającej wodę przeznaczoną do zraszania zbiornika dookreślić, że owo stałe wypełnienie ma mieć miejsce aż do stanowiska rozdzielczego. Modyfikacja przepisu, określająca miejsce, do którego sieć wodociągowa powinna być stale wypełniona wodą, wynika z konieczności uniknięcia nieścisłości w interpretacji przepisów, co z kolei przyczyni się do sprawniejszej implementacji wymagań dotyczących sieci wodociągowej.

23) w § 64:

a) zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 1:

Zakres regulacji przepisu ograniczono wyłącznie do wymagania, aby nowobudowane zbiorniki stalowe były zabezpieczone przed korozją za pomocą odpowiednio dobranych powłok ochronnych. Drugi element przepisu (obowiązek wyposażenia takich budynków w zabezpieczenie przeciwkorozyjne zewnętrznych powierzchni stykających się z gruntem za pomocą ochrony katodowej, odpowiednio do wymagań określonych w Polskich Normach dotyczących tych zabezpieczeń) został, dla zwiększenia czytelności, przebudowany redakcyjnie i merytorycznie oraz oznaczony jako ust. 2.

b) zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 2:

Dodano precyzyjne wytyczne dotyczące okoliczności, w których stosuje się zabezpieczenia przeciwkorozyjne zewnętrznych powierzchni nowobudowanych zbiorników stalowych, stykających się

z gruntem, wskazując na zwiększone zagrożenie korozją związane z prądami błędzającymi lub obecnością bakterii redukujących siarczany, przenosząc z dotychczasowego brzmienia ust. 1 obowiązek stosowania ochrony katodowej, odpowiednio do wymagań określonych w Polskich Normach dotyczących tych zabezpieczeń (w tym normie PN-EN 12954:2019-12 Ogólne zasady ochrony katodowej zakopanych lub zanurzonych łądowych konstrukcji metalowych).

c) zaproponowano dodanie ust. 3:

Projektowany przepis wyłącza konieczność ochrony katodowej (określonej w ust. 2) w przypadku, gdy zewnętrzna powierzchnia zbiornika stykająca się z ziemią posiada powłokę ochronną, której szczelność jest monitorowana w czasie użytkowania tego zbiornika. Przepis ten jest odpowiednikiem dotychczasowego ust. 2 (wskazano w nim jednak, że powłoka jest powłoką ochronną).

d) zaproponowano dodanie ust. 4:

Projektowany przepis dopuszcza stosowanie powłok ochronnych na wewnętrznych powierzchniach zbiorników stalowych pod warunkiem, że spełniają one wymagania Polskich Norm w zakresie zdolności do odprowadzania ładunków elektrostatycznych.

Nowe brzmienie § 64 precyzyjnie określa wymagania dotyczące zabezpieczeń przed korozją, eliminując ewentualne nieścisłości, jak też zwiększa bezpieczeństwo użytkowania zbiorników.

24) w § 65 zaproponowano zmianę w ust. 2:

Zmiana polega na pominięciu odesłania do § 13 ust. 1 (zawierającego pkt 1 i 2) nowelizowanego rozporządzenia, ze względu na brak zastosowania tych przepisów (w kontekście baz i rozlewni gazu płynnego), w odniesieniu do cystern gazowych. Przepis § 65 jest zamieszczony w rozdziale 1 (Warunki ogólne) w dziale III nowelizowanego rozporządzenia (Bazy gazu płynnego). W ust. 2, w aktualnym stanie prawnym, zamieszczono przepis nakazujący odpowiednie stosowanie do baz i rozlewni gazu płynnego § 13–16, § 25–27, § 29, § 32, § 33 i § 59.

Przepisy § 13 ust. 1 stanowią, że podczas napełniania produktami naftowymi:

- 1) cysterna drogową napełnianą oddolnie powinna być uziemiona, przyłączona do ramienia nalewczego, a także połączona z urządzeniem kontrolnym stanowiska nalewczego za pomocą standardowego dziesięciostykowego złącza elektrycznego przewodem zwrotnym z czujnika przepełnienia, a w przypadku napełniania produktami naftowymi I klasy powinna być dodatkowo przyłączona do przewodu odprowadzania par do instalacji ich odzysku;
- 2) cysterna kolejowa lub cysterna drogową napełnianą odgórnie powinna być uziemiona w sposób określony w Polskich Normach i przyłączona do stanowiska nalewczego wyposażonego, w przypadku napełniania produktami naftowymi I klasy, w urządzenie służące do odprowadzenia par w czujnik przepełnienia.

25) zaproponowano nadanie nowego brzmienia § 66:

W przepisie dotyczącym magazynowania gazu płynnego przyjęto, że jednym z możliwych miejsc tego magazynowania nie są butle, a zbiorniki transportowe. Jednocześnie uwzględniono fakt, że zbiorniki te są dopuszczane do eksploatacji nie tylko zgodnie z decyzją organu właściwej jednostki dozoru technicznego, ale również na mocy odrębnych przepisów.

26) w § 67 zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 2:

Zmiana modyfikuje wymagania dla urządzeń wykrywających i alarmujących o niekontrolowanym wycieku gazu płynnego. Nowe brzmienie wskazuje na konieczność posiadania przez te urządzenia funkcji przerywania procesów technologicznych oraz zamknięcia zaworów na instalacji technologicznej. Konieczność tej zmiany wynika z niemożności (przewidzianego w aktualnym stanie prawnym) automatycznego odcięcia dopływu gazu z ewentualnej nieszczelności, zwłaszcza w przypadku zbiorników przewoźnych.

27) w § 74:

a) zaproponowano zmianę w ust. 2:

Zmiana polega na dodaniu w zdaniu pierwszym wyrazu „stałymi” przed wyrazami „działkami wodnymi”. Przepis § 74 ust. 2 stanowi aktualnie w zdaniu pierwszym, że zbiornik lub grupa zbiorników

naziemnych przeznaczonych do magazynowania gazu płynnego o pojemności powyżej 110 m³ powinny być chronione urządzeniami zraszaczowymi lub działkami wodnymi. Ta modyfikacja ma na celu jednoznaczne i precyzyjne traktowanie stałych działek wodnych jako wyposażenia zbiorników lub grupy zbiorników naziemnych przeznaczonych do magazynowania gazu płynnego o pojemności powyżej 110 m³.

b) zaproponowano zmianę w ust. 3:

Zmiana polega na dodaniu w zdaniu pierwszym wyrazów „lub stałych działek wodnych” po wyrazach „urządzeń zraszaczowych”. Jest to konsekwencja modyfikacji ust. 2 (przyjęcia, że zbiornik lub grupa zbiorników naziemnych przeznaczonych do magazynowania gazu płynnego o pojemności powyżej 110 m³ powinny być chronione m.in. stałymi działkami wodnymi). Przepis § 74 ust. 3 stanowi aktualnie w zdaniu pierwszym, że nie jest wymagane stosowanie urządzeń zraszaczowych dla zbiorników naziemnych izolowanych cieplnie przeznaczonych do magazynowania gazu płynnego.

28) zaproponowano nadanie nowego brzmienia § 75:

Zmiana polega na doprecyzowaniu wymagań dotyczących odporności ogniowej podpór, na których jest ustawiony zbiornik naziemny przeznaczony do magazynowania gazu płynnego, od oddziaływań termicznych od pożarów węglowodorowych. W aktualnym stanie prawnym przyjęto, że podpory te powinny posiadać klasę odporności ogniowej co najmniej R 120. Nowe brzmienie przepisu wskazuje, że nośność ogniowa dla tych podpór jest nie niższa niż 120 minut, a nośność ta jest określona w odniesieniu do krzywej węglowodorowej. Podobną modyfikację zaproponowano w § 40 ust. 2.

Zmiana ta wprowadza wyższy standard bezpieczeństwa, co przyczyni się do lepszej ochrony przed skutkami ewentualnych pożarów w obszarze magazynowania gazu płynnego, jednocześnie dostosowując określony czas nośności ogniowej do wartości 120 minut, zgodnie z obowiązującym przepisem.

29) w § 80 zaproponowano dodanie ust. 5:

Nowy przepis odnosi się do konieczności zapewnienia ochrony odgromowej dla miejsc składowania butli z gazem płynnym na placach otwartych, pod zadaszeniem lub w budynkach, zgodnie z wymaganiami Polskich Norm dotyczących ochrony odgromowej obiektów budowlanych, np. normy PN-EN 62305-1:2011 Ochrona odgromowa -- Część 1: Zasady ogólne.

30) w § 81:

a) w ust. 1 pkt 2 zaproponowano nadanie nowego brzmienia wprowadzeniu do wyliczenia:

Zmiana (w zakresie merytorycznym) polega na zastąpieniu wyrazów „gaśnice proszkowe o masie 9 kg” wyrazami „gaśnice proszkowe przeznaczone do gaszenia pożarów grup B i C o skuteczności gaśniczej co najmniej 233B”, w celu określenia optymalnego rozwiązania w zakresie stosowania w magazynie, w którym są składowane butle z gazem płynnym, gaśnic do efektywnego gaszenia pożarów grup dotyczących cieczy i gazów. Ponadto zastąpiono pojęcie „ilość (gaśnic)” poprawnym pojęciem „liczba (gaśnic)”.

b) zaproponowano uchylenie ust. 2:

Uchylany przepis stanowi, że [ust. 1: w magazynie, w którym są składowane butle z gazem płynnym] dopuszcza się stosowanie 2 gaśnic śniegowych CO₂ o masie 5 kg każda zamiast gaśnicy proszkowej o masie 9 kg.

Propozycja uchylenia jest podyktowana faktem, że podczas korzystania z gaśnic śniegowych powstają ładunki elektrostatyczne, które mogą stanowić zagrożenie wybuchem w obszarach z obecnością gazu płynnego. Z tego względu nie jest zalecane używanie tych gaśnic w strefach podwyższonego zagrożenia wybuchem, co wynika z potrzeby zminimalizowania potencjalnego ryzyka związanego z ich stosowaniem w takich środowiskach. Ponadto w projektowanej zmianie we wprowadzeniu do wyliczenia w ust. 1 pkt 2 zrezygnowano z wymagania dotyczącego masy gaśnic proszkowych.

31) w § 82 zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 2:

Zmiana polega na rozszerzeniu zakresu przedmiotowego przepisu o określenie minimalnej odległości magazynów butli z gazem płynnym nie tylko od innych niż wymienione w § 82 ust. 1 budynków, obiektów i krawędzi jezdni drogi publicznej, ale także od granicy działki.

Określenie minimalnej odległości od granicy działki dla magazynów butli z gazem płynnym ma na celu zwiększenie bezpieczeństwa również na sąsiednich niezabudowanych działkach.

Przepis § 82 ust. 1 stanowi, że odległość magazynu butli z gazem płynnym od budynków mieszkalnych, budynków zamieszkania zbiorowego oraz obiektów użyteczności publicznej powinna wynosić co najmniej 30 m. Zważywszy na fakt, że w przepisie tym podano jedynie odległość 30 m, w nowym brzmieniu ust. 2 dodatkowo zastąpiono wyrazy „co najmniej połowę odległości określonych w ust. 1” wyrazami „co najmniej 15 m”.

32) w § 85 zaproponowano uchylenie ust. 2:

Uchylany przepis stanowi, że butla powinna być napełniona gazem płynnym do oznaczonej na niej masy brutto. Propozycja uchylenia wynika z faktu, że regulacje dotyczące stopnia napełnienia butli zostały już uregulowane w przepisach umowy dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w Genewie dnia 30 września 1957 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 891).

Dane techniczne umieszczone na butli, takie jak pojemność wodna, tara oraz stopień napełnienia (masa gazu, np. 11 kg), są precyzyjnie określone w przepisach ADR. Obowiązki regulacji zamieszczonej w nowelizowanym rozporządzeniu powoduje niejasności w interpretacji informacji dotyczących tary butli.

33) w § 87 zaproponowano nadanie nowego brzmienia wprowadzeniu do wyliczenia:

Projektowana zmiana brzmienia wprowadzenia do wyliczenia precyzyjnie wskazuje, że napełnianie lub opróżnianie cystern następuje w bazach i rozlewniach gazu płynnego, co jednoznacznie nakłada obowiązek stosowania stacjonarnych urządzeń do realizacji tych czynności.

34) w § 88:

a) zaproponowano zmiany w ust. 1:

Zmiany dotyczą zdania pierwszego i polegają na zastąpieniu obowiązku wyposażenia stanowisk do napełniania gazem płynnym lub opróżniania z gazu płynnego cystern kolejowych lub drogowych m.in. w działka przeciwpożarowe zapewniające dopływ wody w ilości $8 \text{ dm}^3/\text{min}/\text{m}^2$ powierzchni cystern w czasie dwóch godzin obowiązkiem wyposażenia m.in. w stałe działka wodne o tej samej wydajności. Propozycja zapewnia m.in. spójność z § 74 ust. 2, który po zmianie przewidzianej projektowaną regulacją będzie stanowić (w zdaniu pierwszym), że zbiornik lub grupa zbiorników naziemnych przeznaczonych do magazynowania gazu płynnego o pojemności powyżej 110 m^3 powinny być chronione urządzeniami zraszaczowymi lub stałymi działkami wodnymi.

Dodatkowo wprowadzono modyfikację redakcyjną polegającą na zastąpieniu wyrażenia „stanowiska do napełniania gazu płynnego lub opróżniania z gazu płynnego” wyrażeniem „stanowiska do napełniania gazem płynnym lub opróżniania z gazu płynnego”.

b) zaproponowano dodanie ust. 4:

Projektowany przepis przewiduje konieczność spełnienia szczegółowych wymagań technicznych dla stacjonarnych urządzeń do napełniania i opróżniania zbiorników transportowych. Przepis ten odsyła do szczegółowych wymagań technicznych w zakresie projektowania, budowy, wytwarzania, osprzętu, badań i użytkowania tzw. urządzeń NO, tj. urządzeń wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Transportu z dnia 20 września 2006 r. w sprawie warunków technicznych dozoru technicznego, jakim powinny odpowiadać urządzenia do napełniania i opróżniania zbiorników transportowych.

35) w § 92 zaproponowano zmianę w ust. 2:

Modyfikowany przepis stanowi obecnie, że rurociągi lub węże elastyczne do gazu płynnego między dwoma zaworami odcinającymi powinny być wyposażone w zawór bezpieczeństwa. Regulacja ta jednak niezasadnie obejmuje rurociągi lub węże elastyczne do gazu płynnego w innych fazach niż faza ciekła. Obowiązujące brzmienie nie uwzględnia specyfiki gazu płynnego w różnych fazach, co może generować niejasności. Określenie „gaz płynny” nie wskazuje precyzyjnie stanu fizycznego, który może występować zarówno w formie ciekłej, jak i gazowej. W przypadku rurociągów i elastycznych węży przeznaczonych do gazu płynnego w fazie gazowej, zabezpieczenia w postaci dwóch zaworów odcinających wyposażonych w zawór bezpieczeństwa nie są stosowane.

36) w § 96:

a) zaproponowano zmianę w ust. 1:

Zmiana polega na zwiększeniu z 500 m³ do 600 m³ maksymalnej łącznej pojemności zbiorników magazynowych dla produktów naftowych w stacjach paliw płynnych.

b) zaproponowano zmianę w ust. 2:

Zmiana polega na zwiększeniu ze 100 m³ do 200 m³ maksymalnej pojemności zbiornika magazynowego stacji paliw płynnych dla produktów naftowych.

Przepisy umożliwiające stacjom paliw płynnych zwiększenie maksymalnego limitu pojemności tych zbiorników przyczynią się do efektywnego dostosowania regulacji do dynamicznych zmian na rynku stacji paliw płynnych.

37) w § 97 ust. 5 zaproponowano zmianę w pkt 2:

Przepis § 97 ust. 1 pkt 5 stanowi, że stacje paliw płynnych powinny być wyposażone w urządzenia służące do odzyskiwania par produktów naftowych I klasy ulatniających się podczas ich wydawania do zbiornika pojazdu i przekazujące te pary do zbiornika magazynowego tych produktów lub do odmierzacza paliw płynnych. Z kolei w § 97 ust. 5 pkt 2 przyjęto, że przepisu ust. 1 pkt 5 nie stosuje się do stacji paliw płynnych, których rzeczywista lub planowana przepustowość rozumiana jako całkowita roczna ilość produktów naftowych I klasy wyładowana na stacji paliw płynnych przekracza 100 m³ rocznie, ale nie przekracza 500 m³ rocznie, jeżeli stacja paliw płynnych jest usytuowana poza obszarami z zabudową istniejącą, w odległości nie mniejszej niż 50 m od budynków mieszkalnych, budynków zamieszkania zbiorowego oraz obiektów użyteczności publicznej.

Projektowana zmiana polega na rezygnacji ze wskazania, że stacja paliw płynnych objęta regulacją § 97 ust. 5 pkt 2 jest usytuowana poza obszarami z zabudową istniejącą. Uznano za wystarczające pozostawienie wymagania dotyczącego odległości od budynków mieszkalnych, budynków zamieszkania zbiorowego oraz obiektów użyteczności publicznej, co eliminuje wątpliwości interpretacyjne.

38) w § 98 ust. 1:

a) zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 1:

Przepis § 98 ust. 1 pkt 1 przewiduje aktualnie, że odległość odmierzacza paliw płynnych, przyłącza spustowego, króćca pomiarowego i przewodu oddechowego stacji paliw płynnych powinna wynosić co najmniej o metr więcej, niż wynosi zasięg strefy zagrożenia wybuchem – od pawilonu stacji paliw płynnych przeznaczonego do równoczesnego przebywania w nim nie więcej niż 50 osób bez prowadzenia usług hotelarskich.

W nowym brzmieniu wskazano jednoznacznie, że odległość odmierzacza paliw płynnych, przyłącza spustowego, króćca pomiarowego i przewodu oddechowego stacji płynnych powinna wynosić co najmniej 1 metr więcej, niż wynosi zasięg strefy zagrożenia wybuchem – od pawilonu stacji paliw płynnych przeznaczonego do równoczesnego przebywania w nim nie więcej niż 50 osób. Dodatkowo usunięto fragment pomijający w tym przepisie usługi hotelarskie, odnoszący się do pawilonu stacji paliw. Ma to związek z ujęciem w projekcie definicji pojęcia „pawilon stacji paliw płynnych” (projektowany § 1 pkt 19), oznaczającego budynek handlowo-usługowy o kubaturze brutto do 1000 m³ o przeznaczeniu innym niż świadczenie usług hotelarskich, związany funkcjonalnie z działalnością prowadzoną na stacji paliw płynnych, w szczególności dystrybucją produktów naftowych.

b) zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 2:

Przepis § 98 ust. 1 pkt 2 przewiduje aktualnie, że odległość odmierzacza paliw płynnych, przyłącza spustowego, króćca pomiarowego i przewodu oddechowego stacji paliw płynnych powinna wynosić co najmniej 10 m – od budynków o konstrukcji niepalnej, z wyjątkiem wymienionych w § 98 ust. 1 pkt 1 (tj. pawilonów stacji paliw płynnych przeznaczonego do równoczesnego przebywania w nim nie więcej niż 50 osób, bez prowadzenia usług hotelarskich).

Celem propozycji jest doprecyzowanie przepisu przez wskazanie, że odległość 10 m to odległość nie tylko od budynków o konstrukcji niepalnej bez pomieszczeń zagrożonych wybuchem, ale także od pawilonów stacji paliw innych niż wymienione w pkt 1, tj. (po zmianie brzmienia tego przepisu) pawilonów stacji paliw płynnych przeznaczonych do równoczesnego przebywania w nim nie więcej niż

50 osób. Do pawilonów tych znajdzie także zastosowanie § 98 ust. 3, stanowiący, że odległości od budynków, o których mowa w § 98 ust. 1 pkt 2 i 3, mogą być zmniejszone w przypadku zastosowania ściany oddzielenia przeciwpożarowego o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 120, usytuowanej od strony tych budynków.

c) zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 4:

Przepis § 98 ust. 1 pkt 4 przewiduje aktualnie, że odległość odmierzacza paliw płynnych, przyłącza spustowego, króćca pomiarowego i przewodu oddechowego stacji paliw płynnych powinna wynosić co najmniej 20 m – od granicy lasu.

Projektowane brzmienie przepisu zawiera uzupełnienie o sformułowanie „(konturu użytku leśnego)”, wskazując jednoznacznie, że 20 m odległości dotyczy od granicy lasu rozumianej jako kontur użytku leśnego. Modyfikacja ta jest spójna z innymi zmianami przepisów, w których mowa jest o granicy lasu.

d) zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 5:

Przepis § 98 ust. 1 pkt 5 przewiduje aktualnie, że odległość odmierzacza paliw płynnych, przyłącza spustowego, króćca pomiarowego i przewodu oddechowego stacji paliw płynnych powinna wynosić co najmniej 5 m – od granicy sąsiadującej niezabudowanej działki.

Wprowadzona zmiana precyzuje wskazanie tej odległości. Nie może być ona bowiem mniejsza niż połowa odległości określonej zgodnie z § 98 ust. 1 pkt 3 (przepis ten wskazuje na odległość 20 m – od innych budynków niewymienionych w pkt 2, tj. budynków o konstrukcji niepalnej, bez pomieszczeń zagrożonych wybuchem, oraz pawilonów stacji paliw płynnych, innych niż wymienione w pkt 1), przy założeniu, że na niezabudowanej działce będzie usytuowany budynek, jeżeli taką możliwość przewiduje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku takiego planu przyjmując, że na niezabudowanej działce będzie usytuowany budynek zaliczany do kategorii zagrożenia ludzi (ZL).

Wprowadzenie warunków dotyczących ustalania odległości odmierzacza paliw płynnych, przyłącza spustowego, króćca pomiarowego i przewodu oddechowego stacji paliw płynnych od granicy sąsiadującej niezabudowanej działki dostosowuje regulacje do konkretnego przeznaczenia działki, jednocześnie zachowując elastyczność w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Pojęcie „budynek zaliczany do kategorii zagrożenia ludzi (ZL)” jest spójne terminologicznie z obowiązującym stanem prawnym. Zgodnie z § 2 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów, pod pojęciem „kategoria zagrożenia ludzi” należy rozumieć określenia zawarte w § 209 ust. 2 przepisów techniczno-budowlanych, tj. (zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 5 tego rozporządzenia) rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Powołany § 209 ust. 2 stanowi, że budynki oraz części budynków, stanowiące odrębne strefy pożarowe, określane jako ZL, zalicza się do jednej lub do więcej niż jedna spośród następujących kategorii zagrożenia ludzi:

- 1) ZL I – zawierające pomieszczenia przeznaczone do jednoczesnego przebywania ponad 50 osób niebędących ich stałymi użytkownikami, a nieprzeznaczone przede wszystkim do użytku ludzi o ograniczonej zdolności poruszania się;
- 2) ZL II – przeznaczone przede wszystkim do użytku ludzi o ograniczonej zdolności poruszania się, takie jak szpitale, żłobki, przedszkola, domy dla osób starszych;
- 3) ZL III – użyteczności publicznej, niezakwalifikowane do ZL I i ZL II;
- 4) ZL IV – mieszkalne;
- 5) ZL V – zamieszkania zbiorowego, niezakwalifikowane do ZL I i ZL II.

39) w § 99:

a) zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 1:

Obecne brzmienie przepisu reguluje zarówno przypadki, w których dopuszczalne jest użytkowanie stacji kontenerowych (i to wyłącznie jako tymczasowych obiektów budowlanych), jak i odległości, jakie muszą zostać zachowane dla produktów naftowych I, II i III klasy.

Proponowane brzmienie ogranicza zakres przedmiotowy przepisu do zagadnień dotyczących użytkowania stacji kontenerowych, uwzględniając przeniesienie regulacji dotyczących odległości do ust. 1b.

Katalog przypadków, w których dopuszczalne jest takie użytkowanie, nie uległ merytorycznym zmianom, a jego przeredagowanie uwzględnia potrzeby legislacyjne. Źródłem tego katalogu jest art. 43a ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 266, 834, 859, 1847 i 1881 oraz z 2025 r. poz. 303), który stanowi, że sprzedaż paliw ciekłych z wykorzystaniem stacji kontenerowej jest dozwolona wyłącznie w celu zaopatrzenia w paliwa ciekłe Sił Zbrojnych, jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego, a także w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym.

b) zaproponowano dodanie ust. 1a:

Nowa regulacja wprowadza możliwość użytkowania stacji kontenerowych (nie tylko jako tymczasowych obiektów budowlanych) do magazynowania i dystrybucji produktów naftowych III klasy na potrzeby własne podmiotów wykonujących transport oraz gospodarstw rolnych, co ułatwi funkcjonowanie tych branż, a jednocześnie – uwzględniając wymagane odległości względem tych stacji (aktualnie określone w ust. 1, a po zmianie: w ust. 1b) – zapewni wymagany poziom bezpieczeństwa powszechnego i ochrony środowiska.

c) zaproponowano dodanie ust. 1b:

Odpowiednikiem dodawanego przepisu jest wyliczenie ujęte aktualnie w § 99 ust. 1. Wykaz wymaganych odległości stacji kontenerowych dla produktów naftowych I, II i III klasy względem obiektów budowlanych, budynków oraz od granicy lasu (rozumianej jako kontur użytku leśnego) został uzupełniony o wymaganą odległość od granicy działki. Wykaz ten dotyczy nie tylko stacji kontenerowych wymienionych w § 99 ust. 1, ale także stacji kontenerowych wymienionych w projektowanym § 99 ust. 1a.

d) zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 2:

Projektowana regulacja rozszerza zakres wyjątku dopuszczającego możliwość usytuowania stacji kontenerowych w obszarze zabudowanym (dotychczas obejmującego wyłącznie stacje kontenerowe przeznaczone do zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych) o stacje kontenerowe do magazynowania i dystrybucji produktów naftowych III klasy na potrzeby własne podmiotów wykonujących transport oraz gospodarstw rolnych, co uwzględnia przeznaczenie tych stacji.

Dotychczasowe brzmienie uwzględniało brzmienie art. 43a ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, który stanowi, że sprzedaż paliw ciekłych z wykorzystaniem stacji kontenerowej jest dozwolona wyłącznie w celu zaopatrzenia w paliwa ciekłe Sił Zbrojnych, jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego, a także w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym.

Zmiany w § 99 prowadzą do uporządkowania i usprawnienia zasad korzystania ze stacji kontenerowych, zwiększając bezpieczeństwo i dostosowując je do rzeczywistych potrzeb.

40) zaproponowano dodanie § 100a:

Projektowany przepis umożliwi lokalizowanie stacji paliw płynnych na terenach ochrony pośredniej zgodnie z ustawą z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1087, 1089 i 1473 oraz z 2025 r. poz. 216). Uwzględni on regulacje zamieszczone w art. 120 i art. 135 tej ustawy. Art. 120 pkt 1 tej ustawy stanowi, że zapewnieniu odpowiedniej jakości wód ujmowanych do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz zaopatrzenia zakładów wymagających wody wysokiej jakości, a także ochronie zasobów wodnych, służy ustanawianie m.in. stref ochronnych ujęć wody. Z kolei art. 135 1 pkt 2 tej ustawy stanowi, że strefę ochronną ujęcia wody obejmującą m.in. teren ochrony pośredniej (teren ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych obejmuje obszar zasilania ujęcia wody: art. 122 tej ustawy) ustanawia wojewoda w drodze aktu prawa miejscowego (przy czym projekt tego aktu prawa miejscowego podlega uzgodnieniu z Państwowym Gospodarstwem Wodnym Wody Polskie).

Zastosowanie odpowiednich technologii i zabezpieczeń, wymienionych w projektowanym przepisie, zapewni, że infrastruktura stacji paliw płynnych nie naruszy wymagań dotyczących jakości wód ujmowanych do zaopatrzenia ludności w wodę pitną oraz ochrony zasobów wodnych. Propozycja

uwzględnia rozwój technologii i systemów bezpieczeństwa, pozwalając na stosowanie innowacyjnych rozwiązań, jednocześnie zabezpieczając przestrzeganie przepisów ustawy – Prawo wodne. W przypadku strefy zagrożenia bezpośredniego, przepis przewiduje dodatkowe kryteria i możliwości instalacji nowoczesnych rozwiązań technologicznych, dostosowując regulacje do wymagań ochrony środowiska wodnego, co stanowi istotny element zgodności z ustawą – Prawo wodne.

Projektowana regulacja jest spójna z art. 130 ust. 1 pkt 8 tej ustawy, który stanowi, że na terenie ochrony pośredniej jedynie może być zakazane lub ograniczone wykonywanie robót lub czynności powodujących zmniejszenie przydatności ujmowanej wody lub wydajności ujęcia, obejmujących lokalizowanie magazynów produktów ropopochodnych oraz innych substancji, a także rurociągów do ich transportu.

Formuła fragmentu projektowanego przepisu („na terenach ochrony pośredniej stref ochronnych ujęć wody, w przypadku ich ustanowienia w akcie prawa miejscowego wydanym na podstawie art. 135 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne”) została wykorzystana m.in. w art. 96 ust. 12 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, z późn. zm.).

41) w § 105:

a) zaproponowano zmianę, w tym przez wyodrębnienie ust. 1:

Dotychczasowe brzmienie § 105 zostało oznaczone jako ust. 1 i zmodyfikowane. Pozostawiając regulacje o dopuszczeniu przechowywania (w pomieszczeniach magazynowych pawilonu stacji paliw płynnych) cieczy palnych o temperaturze zapłonu 328,15 K (55 °C) i niższej oraz o temperaturze zapłonu powyżej 328,15 K (55 °C) przy zachowaniu odpowiednich warunków, ograniczono – ze względów bezpieczeństwa – możliwość przechowywania cieczy palnych o temperaturze zapłonu powyżej 328,15 K (55 °C) w opakowaniach konfekcjonowanych w ilościach jedynie do 500 dm³.

b) zaproponowano dodanie ust. 2:

Projektowany przepis precyzuje wymagania dotyczące przechowywania cieczy palnych o różnych temperaturach zapłonu w pomieszczeniach magazynowych pawilonu stacji paliw płynnych wydzielonych przeciwpożarowo ścianami i stropami o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 60, z występującymi w nich otworami zamykanymi drzwiami przeciwpożarowymi lub innymi zamknięciami przeciwpożarowymi o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 60.

Zaproponowano, aby ciecze o temperaturze zapłonu:

- 1) 328,15 K (55 °C) i niższej przechowywano w szczelnie zamkniętych opakowaniach o pojemności do 5 dm³ i łącznej ich pojemności do 200 dm³;
- 2) powyżej 328,15 K (55 °C) przechowywano w opakowaniach konfekcjonowanych w ilościach bez ograniczeń.

Nowy przepis umożliwi przechowywanie większej ilości cieczy palnych niż dotychczas, przy zachowaniu odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa pożarowego.

42) w § 113 zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 4:

Aktualne brzmienie przepisu przewiduje, że ochrona katodowa nie jest wymagana do zabezpieczenia podziemnego zbiornika stalowego lub rurociągu technologicznego, jeżeli zewnętrzna powierzchnia zbiornika stykająca się z ziemią posiada powłokę, której szczelność jest monitorowana w czasie ich użytkowania. Zakres przedmiotowy § 113 został określony w ust. 1, który stanowi, że zewnętrzne powierzchnie zbiorników stalowych podziemnych i rurociągów technologicznych stacji paliw płynnych zabezpiecza się przed działaniem korozji, stosując odpowiednie powłoki ochronne.

Proponowana zmiana polega na ujednoczeniu przesłanek wyłączenia ochrony katodowej, gdyż podobna regulacja została ujęta w projektowanym brzmieniu § 64 ust. 3, dotyczącym nowobudowanych zbiorników stalowych (§ 64 ust. 1), który stanowiłby, że ochrona katodowa nie jest wymagana, jeżeli zewnętrzna powierzchnia zbiornika stykająca się z ziemią posiada powłokę ochronną, której szczelność jest monitorowana w czasie jego użytkowania.

Zasadne jest przyjęcie porównywalnego podejścia do tego samego zagadnienia, niezależnie od umiejscowienia przepisu.

43) zaproponowano nadanie nowego brzmienia § 120:

Projektowane brzmienie § 120, określającego elementy wyposażenia w sprzęt przeciwpożarowy stacji paliw płynnych, zawiera trzy przepisy. W ust. 1, jak dotychczas (aktualnie § 120 nie jest podzielony na jednostki redakcyjne niższego stopnia), określono liczbę i kategorie elementów sprzętu przeciwpożarowego niezbędnego do wyposażenia stacji paliw płynnych. Dodatkowo doprecyzowano pkt 1, 2 i 4, przez dodanie po symbolu „kg” wyrazów „ładunku środka gaśniczego”, oraz dookreślono, że elementy wyposażenia wymienione w pkt 4 dotyczą każdego ze stanowisk wydawania gazu płynnego.

Dla podwyższenia standardu bezpieczeństwa, uznano za zasadne wprowadzenie (ust. 2 i 3) regulacji określających rozmieszczenie gaśnic przenośnych i kocy gaśniczych oraz gaśnic przewoźnych.

Konsekwencją nowej struktury § 120 jest **zmiana w § 136** nowelizowanego rozporządzenia, polegająca na modyfikacji odesłania do regulacji umieszczonej dotychczas w § 120 pkt 4 (po zmianie: § 120 ust. 1 pkt 4).

44) w § 122:

a) zaproponowano zmianę w pkt 3:

W przepisie dotyczącym aktualnie butli stalowej o łącznej masie gazu płynnego 1350 kg w magazynach do tego celu przeznaczonych (elementie wyliczenia dotyczącego miejsc magazynowania gazu płynnego w stacjach paliw płynnych lub samodzielnych stacjach gazu płynnego) usunięto wyraz „stalowych”. Zmiana ta jest podyktowana sytuacją, że obecnie na rynku dostępne są różne rodzaje butli, nie tylko stalowe, w których może być magazynowany gaz płynny na stacjach paliw płynnych lub samodzielnych stacjach gazu płynnego.

b) zaproponowano dodanie pkt 4:

Celem dodawanego przepisu jest ujęcie w wyliczeniu dotyczącym miejsc magazynowania gazu płynnego w stacjach paliw płynnych lub samodzielnych stacjach gazu płynnego wymagań dla magazynowania gazu płynnego w kontenerach o ażurowej konstrukcji (przyjęto, że butle do magazynowania mogą mieć łączną masę gazu płynnego do 440 kg, co jest spójne z § 14 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów, które we wprowadzeniu do wyliczenia stanowi, że w handlowej sieci detalicznej, poza stacjami paliw, butle można składować w kontenerach o konstrukcji ażurowej o łącznej masie gazu w butlach do 440 kg).

45) w § 124:

a) w ust. 1 zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 1, 3, 4 i 6, dodanie pkt 3a oraz zmianę w pkt 5:

Celem zmian jest optymalizacja przepisów określających odległości magazynów butli z gazem płynnym o masie do 1350 kg, odmierzaczy tego gazu na stanowisku tankowania pojazdów samochodowych oraz zbiorników gazu płynnego od konkretnych grup obiektów albo przestrzeni. W tym zakresie:

- 1) w pkt 1 (odległość 10 m) określono, poza odległością od budynku stacji paliw płynnych, dodatkowo odległość od myjni samochodowej;
- 2) w pkt 3 przyjęto identyczną odległość (30 m) od budynków mieszkalnych (zarówno jednorodzinnych, jak i wielorodzinnych) oraz zamieszkania zbiorowego (w aktualnym stanie prawnym odległość 30 m dotyczy od budynków mieszkalnych jednorodzinnych, a w przypadku budynków mieszkalnych wielorodzinnych i zamieszkania zbiorowego przyjęto odległość 60 m);
- 3) w pkt 3a i 4 dokonano podziału obiektów użyteczności publicznej (dla których w aktualnym stanie prawnym przyjmowana jest identyczna odległość 60 m) na dwie grupy, dla których utrzymano dotychczasową odległość 60 m, jeżeli obiekty te są przeznaczone przede wszystkim do użytku ludzi o ograniczonej zdolności poruszania się, takie jak szpitale, żłobki, przedszkola oraz domy dla osób starszych (źródłem wyliczenia jest § 209 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie), a w przypadku obiektów użyteczności publicznej nieprzeznaczonych przede

wszystkim do użytku ludzi o ograniczonej zdolności poruszania się – zmniejszono tę odległość do 30 m;

- 4) w pkt 5 (odległość 20 m) zmodyfikowano odesłanie, uwzględniając dodanie pkt 3a;
- 5) w pkt 6 (odległość 20 m) dookreślono, że pojęcie „granica lasu” jest rozumiane jako kontur użytku leśnego.

b) w ust. 2 zaproponowano dodanie pkt 4:

Zmiana ma na celu usunięcie niejasności interpretacyjnych poprzez wyraźne wskazanie, że odległości, o których mowa w § 124 ust. 1 pkt 1–5 nowelizowanego rozporządzenia (od 10 m do 60 m), mogą zostać zmniejszone o połowę również w przypadku odmierzaczy gazu płynnego.

c) zaproponowano nadanie nowego brzmienia ust. 3:

W aktualnym stanie prawnym określono wyłącznie sposób mierzenia odległości określonych w § 124 ust. 1 w odniesieniu do zbiorników naziemnych. Projektowane brzmienie określa również sposób mierzenia tych odległości od zbiorników podziemnych (przyjęto, że mierzy się je od każdego elementu armatury zbiornika znajdującego się nad poziomem przyległego terenu lub w studziencie naziemnej). Brak wskazania, w jaki sposób należy mierzyć odległości od zbiorników podziemnych, powoduje niejasności interpretacyjne. Wprowadzona regulacja ułatwi stosowanie § 124 nowelizowanego rozporządzenia.

46) w § 129 zaproponowano dodanie ust. 3:

Przepis ten odsyła do standardów technicznych dla instalacji służących do tankowania gazu płynnego w stacjach paliw płynnych oraz samodzielnych stacjach gazu płynnego, co przyczyni się do podniesienia poziomu bezpieczeństwa oraz zgodności z aktualnymi normami. Standardy te są aktualnie ujęte w grupie norm PN-EN 14678, tj. w (dostępnych aktualnie w angielskiej wersji językowej):

- 1) normie PN-EN 14678-1:2013-07 Wyposażenie i osprzęt do LPG -- Konstrukcja i działanie urządzeń przeznaczonych do samochodowych stacji napełniania LPG -- Część 1: Dystrybutory;
- 2) normie PN-EN 14678-2+A1:2012 Urządzenia do skroplonego gazu węglowodorowego (LPG) i wyposażenie dodatkowe -- Urządzenia przeznaczone do samochodowych stacji napełniania LPG -- Część 2: Części składowe inne niż dystrybutory i wymagania instalacyjne;
- 3) normie PN-EN 14678-3:2013-06 Wyposażenie i osprzęt do LPG -- Konstrukcja i działanie urządzeń przeznaczonych do samochodowych stacji napełniania LPG -- Część 3: Instalacje napełniania w obiektach handlowych i przemysłowych.

Dodatkowo, wprowadzenie tej zmiany ułatwi monitorowanie i skuteczniejsze egzekwowanie przez organy administracji publicznej wymagań względem nich.

47) w § 140 zaproponowano zmianę w ust. 2:

Zmiana jednoznacznie określa, co jest zabronione w strefie bezpieczeństwa, o której mowa w § 139 (tj. strefie ustalonej dla rurociągów przesyłowych dalekosiężnych, której środek stanowi oś rurociągu). Poprzez zastąpienie pojęcia „wznoszenie budowli” szerszym pojęciem „wznoszenie obiektów budowlanych” uściślono, co dokładnie jest zabronione. Zabieg ten uwzględnia rozróżnienie zdefiniowanych w art. 3 ustawy – Prawo budowlane pojęć „obiekt budowlany” (art. 3 pkt 1) oraz „budowla” (art. 3 pkt 3), co eliminuje ewentualne wątpliwości.

Art. 3 pkt 1 ustawy – Prawo budowlane stanowi, że ilekroć w tej ustawie jest mowa o obiekcie budowlanym – należy przez to rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Z kolei art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane stanowi, że ilekroć w tej ustawie jest mowa o budowli – należy przez to rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki,

a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

48) zaproponowano zmianę tytułu rozdziału 2 („Budowa podziemnych odcinków rurociągów przesyłowych dalekosiężnych”) w dziale V „Rurociągi przesyłowe dalekosiężne”:

Zmiana dotyczy tytułu rozdziału 2 w dziale V, który otrzymałby brzmienie: „Podziemne odcinki rurociągów przemysłowych dalekosiężnych”. Dotychczasowe brzmienie („Budowa podziemnych odcinków rurociągów przesyłowych dalekosiężnych”) sugeruje, że zawarte w nim wymagania odnoszą się jedynie do budowy rurociągu, a nie uwzględniają budowy nowej infrastruktury podziemnej krzyżującej się z istniejącym rurociągiem. Nowa nazwa jest bardziej precyzyjna i jednoznacznie wskazuje na zakres regulacji rozdziału 2 w dziale V, dotyczący infrastruktury podziemnej w kontekście rurociągów przemysłowych dalekosiężnych, nie ograniczając się wyłącznie do samej budowy rurociągu. To ułatwia zrozumienie i zastosowanie przepisów w sytuacjach, gdy infrastruktura podziemna krzyżuje się z istniejącym rurociągiem. Zmiana ta ma na celu eliminację potencjalnych niejednoznaczności.

49) w § 149:

a) w ust. 2 zaproponowano nadanie nowego brzmienia pkt 1:

Aktualne brzmienie przepisu stanowi, że w przypadku wzajemnie przecinających się rurociągów o różnym przeznaczeniu odległość między nimi powinna wynosić co najmniej 0,5 m, a w przypadku skrzyżowania się rurociągu przesyłowego dalekosiężnego z (pkt 1:) rurociągiem przesyłowym gazu ziemnego – rurociąg przesyłowy gazu ziemnego powinien znajdować się nad rurociągiem przesyłowym dalekosiężnym. Brzmienie to sugeruje, że regulacja dotyczy wyłącznie gazu ziemnego (jest to jedyny przepis nowelizowanego rozporządzenia, w którym jest używane pojęcie „gaz ziemny”), co nie znajduje uzasadnienia i wymaga interwencji prawodawczej. Nowe brzmienie pomija dwukrotne użycie wyrazu „ziemny”.

b) zaproponowano dodanie ust. 2a:

Nowy przepis określa wymagania dla układania rurociągu przesyłowego gazu pod rurociągiem przesyłowym dalekosiężnym, pod warunkiem utrzymania minimalnej odległości 0,8 m oraz zastosowania obciążników jako środka zabezpieczającego przed ewentualnym wypłynięciem gazu. Przepis ten umożliwi budowę infrastruktury rurociągowej, zapewniając niezbędne środki bezpieczeństwa w przypadku skrzyżowania rurociągów.

50) zaproponowano zmianę w § 151:

Zmieniany przepis stanowi obecnie, że (zdanie pierwsze) podczas współbieżnego prowadzenia rurociągu przesyłowego dalekosiężnego z rurociągami o innym przeznaczeniu oraz z kablami energetycznymi i telekomunikacyjnymi osiowa odległość od tego rurociągu do sąsiedniego rurociągu lub tych kabli nie powinna być mniejsza niż połowa szerokości strefy bezpieczeństwa, przy czym (zdanie drugie) nie dotyczy to kabla związanego z pracą rurociągu, gdzie minimalna odległość może wynosić 2 m.

Zmiana polega na usunięciu w zdaniu drugim fragmentu „gdzie minimalna odległość może wynosić 2 m” oraz zawężeniu wyjątku dotyczącego kabla związanego z pracą rurociągu jedynie do kabla światłowodowego. Zmiana ma na celu wyeliminowanie ewentualnych niejasności, wskazując typ kabla, oraz umożliwia dostosowanie odległości do odpowiednich warunków technicznych.

51) w załączniku do rozporządzenia „Minimalne wymiary stref zagrożenia wybuchem dla urządzeń technologicznych baz paliw płynnych i baz gazu płynnego, stacji paliw płynnych i stacji gazu płynnego oraz rurociągów przesyłowych dalekosiężnych”:

a) w ust. 1 zaproponowano dodanie pkt 2a:

Projektowany przepis jest ujęty w katalogu stref zagrożenia wybuchem (strefa 1 i strefa 2) ustalonych dla urządzeń technologicznych przeznaczonych do magazynowania i dystrybucji ropy naftowej i produktów naftowych I i II klasy, uzupełniając katalog o komorę z zasuwą lub zasuwami z połączeniami kołnierзовymi, otwartą lub przykrytą ażurowymi kratami pomostowymi, z produktami naftowymi I i II klasy, oraz ustalając dla tej komory strefę 2 wewnątrz komory.

Do załącznika do rozporządzenia odesłano w § 5 ust. 1 nowelizowanego rozporządzenia. Przepis ten stanowi, że minimalne wymiary stref zagrożenia wybuchem dla urządzeń technologicznych bazy paliw płynnych, bazy gazu płynnego, stacji paliw płynnych i stacji gazu płynnego oraz rurociągów przesyłowych dalekosiężnych określa załącznik do rozporządzenia. Jednocześnie w § 5 ust. 2 nowelizowanego rozporządzenia wskazano, że dopuszcza się przyjmowanie innych wymiarów stref zagrożenia wybuchem niż określone w załączniku do rozporządzenia w przypadku zastosowania rozwiązań technicznych uzasadniających ich przyjęcie, zgodnie z wymaganiami określonymi w odrębnych przepisach dotyczących ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (tj. rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów). Z kolei w § 5 ust. 3 nowelizowanego rozporządzenia przesądzono, że wymiary stref zagrożenia wybuchem dla stanowisk i urządzeń niewymienionych w załączniku do rozporządzenia należy ustalać indywidualnie, zgodnie z odrębnymi przepisami, o których mowa w ust. 2, oraz Polskimi Normami.

Skutkiem uzupełnienia katalogu będzie odejście od modelu, w którym wymiary stref zagrożenia wybuchem dla tej komory będą ustalane indywidualnie, zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów oraz Polskimi Normami, w celu uniknięcia niejednoznaczności i ułatwienia interpretacji przepisów.

b) w ust. 1 zaproponowano zmianę w pkt 15:

Projektowana zmiana dotyczy elementu katalogu stref zagrożenia wybuchem (strefa 1 i strefa 2) ustalonych dla urządzeń technologicznych przeznaczonych do magazynowania i dystrybucji ropy naftowej i produktów naftowych I i II klasy, i polega na usunięciu z tego katalogu zbiornika ze ścianą osłonową. Skutkiem tej zmiany będzie pozostawienie w katalogu zbiornika z dachem stałym w obwałowaniu, pozostawiając dla tego zbiornika: (1) strefę 1 – w promieniu 1,5 m od wylotu przewodu oddechowego, oraz (b) strefę 2 – 2 m od strefy 1 i płaszcza zbiornika oraz wewnątrz obwałowania.

Mając względy § 5 ust. 1–3 nowelizowanego rozporządzenia, skutkiem zmiany będzie obowiązek indywidualnego ustalania wymiarów stref zagrożenia wybuchem dla zbiorników ze ścianą osłonową, zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów oraz Polskimi Normami.

Przepis przejściowy, zamieszczony w § 2 projektu, dotyczy pawilonów stacji paliw płynnych, tj. pawilonów zdefiniowanych w projektowanym § 1 pkt 19 nowelizowanego rozporządzenia („budynków handlowo-usługowych o kubaturze brutto do 1000 m³ o przeznaczeniu innym niż świadczenie usług hotelarskich, związanych funkcjonalnie z działalnością prowadzoną na stacji paliw płynnych, w szczególności dystrybucją produktów naftowych”). Wobec ujęcia w nowelizowanym rozporządzeniu zmian dotyczących tych pawilonów, uwzględniając liczne prowadzone aktualnie sprawy dotyczące inwestycji w tym zakresie, zaproponowano, aby do budowy i przebudowy pawilonów stacji paliw płynnych, o których mowa w § 1 pkt 19 rozporządzenia zmienianego w § 1, w stosunku do których, przed dniem wejścia w życie projektowanego rozporządzenia, został złożony wniosek o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę, wniosek o wydanie odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu, lub projektu architektoniczno-budowlanego albo zgłoszono budowę lub wykonywanie innych robót budowlanych, były stosowane przepisy dotychczasowe.

Zaproponowano, aby rozporządzenie weszło w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej. Ze względu na fakt, że w odnośniku nr 3 do tytułu nowelizowanego rozporządzenia wskazano, że w zakresie swojej regulacji wdraża ono m.in. dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 94/63/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie kontroli emisji lotnych związków organicznych (LZO) wynikających ze składowania paliwa i jego dystrybucji z terminali do stacji paliw, odstąpiono od dodawania odnośnika o podobnej treści do tytułu projektowanej nowelizacji, pomimo że jej przedmiotem jest § 11 nowelizowanego rozporządzenia, w którym zaproponowano wprowadzenie zmian o charakterze doprecyzującym, w dostosowaniu do przepisów tej dyrektywy.

Projekt rozporządzenia podlega procedurze notyfikacji aktów prawnych, określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie podlega obowiązkowi, o którym mowa w § 39 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806), obejmującemu przedstawienie go instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt rozporządzenia nie zawiera wymogów nakładanych na usługodawców, podlegających notyfikacji, o której mowa w art. 15 ust. 7 i art. 39 ust. 5 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz. Urz. UE L 376 z 27.12.2006, str. 36).

Projekt rozporządzenia nie dotyczy majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej i nie wpływa na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248 oraz z 2024 r. poz. 1535) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.